НАЙБІЛЬШ ПІДХОЖЕ ОФОРМЛЕННЯ ДЛЯ ЦІЄЇ КОЛОНИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Сатира друзів

ЄВРОПИ ОБ'ЄДНАННЯ

(З французького прогресивного журналу «ДЕМОКРАСІ НУВЕЛЬ» — Париж).

Із тексту боннської конституції вилучено всі статті, які стояли на перешкоді здійсненню агресивних планів західнонімецьких мілітаристів.

ВИХІД ЗНАЙДЕНО

(«УРЗІКА» — Бухарест).

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ!

(З альбома китайського художника ДІН-ЦІНА).

ДОЛАРОВА ДОПОМОГА

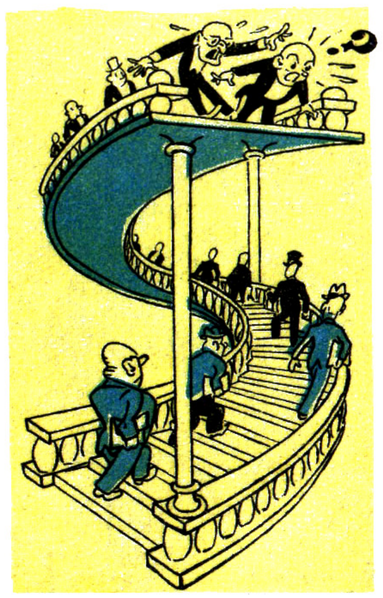

(Малюнок шведського художника Гарольда Карлсона, надрукований у румунському сатиричному журналі «УРЗІКА» — Бухарест).

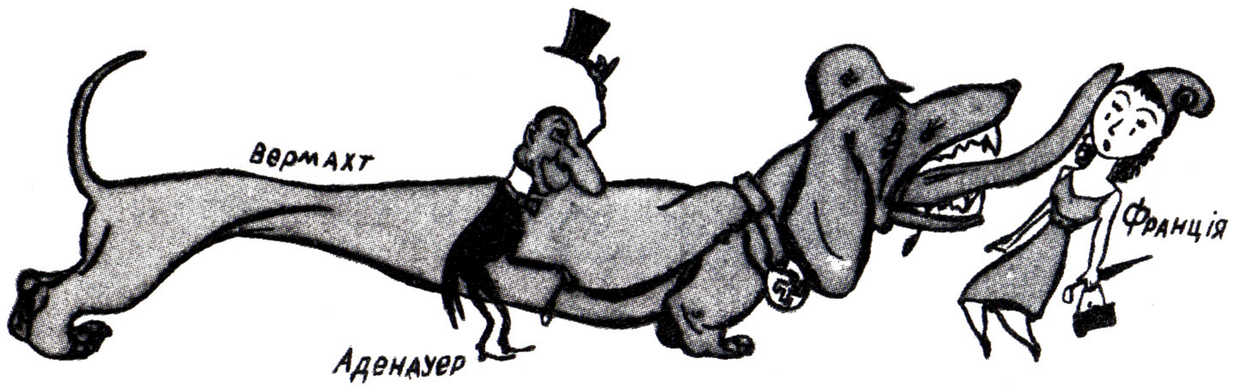

— Не бійтесь, мадемуазель, це — щеня, воно не кусається.

(«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт).

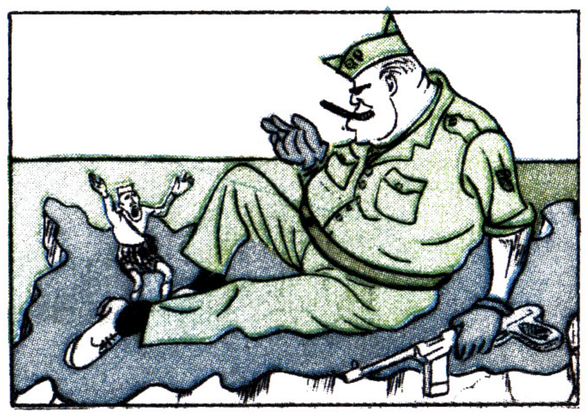

Англієць. — Це моя земля!
Американець. — Ти кажеш: «Це моя земля» і я кажу: «Це моя земля». Бач, які ми однодумці!

(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ТРАВНЕВІ частушки

Сяє сонце над полями,
Цвіт, буяння всюди.
З Травнем, сонцем, солов'ями
Всіх вас, добрі люди!

Я з гармонією разом,
Разом з говорушкою
Тих, що справі заважають,
Битиму частушкою.

Цей «діяч» ніяк з району
Не потрапить на село,—
В «діяча» до телефону
Вухо, мабуть, приросло.

То летять не гуси білі
І не зграї каченят,
То із області в артілі
Циркулярики летять.

Вже сховається й ворона
У густому просі,
А нам пишуть, пишуть, пишуть
Про сівбу і досі.

От морока з чоловіком!
Ані се тобі, ні те,—
Де вже тільки не садили.
Як затявся, не росте.

Агроном прибув із міста
І живе в нас наче гість:
Устає він о десятій,
А шабашить рівно в шість.

Цей солідний муж науки
Задніх нищечком пасе.
Як телятко присмоктався...
Посивів, а й досі ссе.

Посаджу канцеляриста
В перегнійний горщик,
Повезу його у поле
Під травневий дощик.

Нема татка до обіду
І нема до снідання,—
Три доби підряд у нього
Тягнеться засідання.

Чоловік балака добре
І не заїкається,
А як стане що робити —
Зразу ж спотикається.

Він столичний, він тепличний,
Агроном наш, земляки,—
Учить він... по ресторанах,
Як ростити буряки.

ЧЕРГОВА ПОШТА

Мал. БЕ-ША

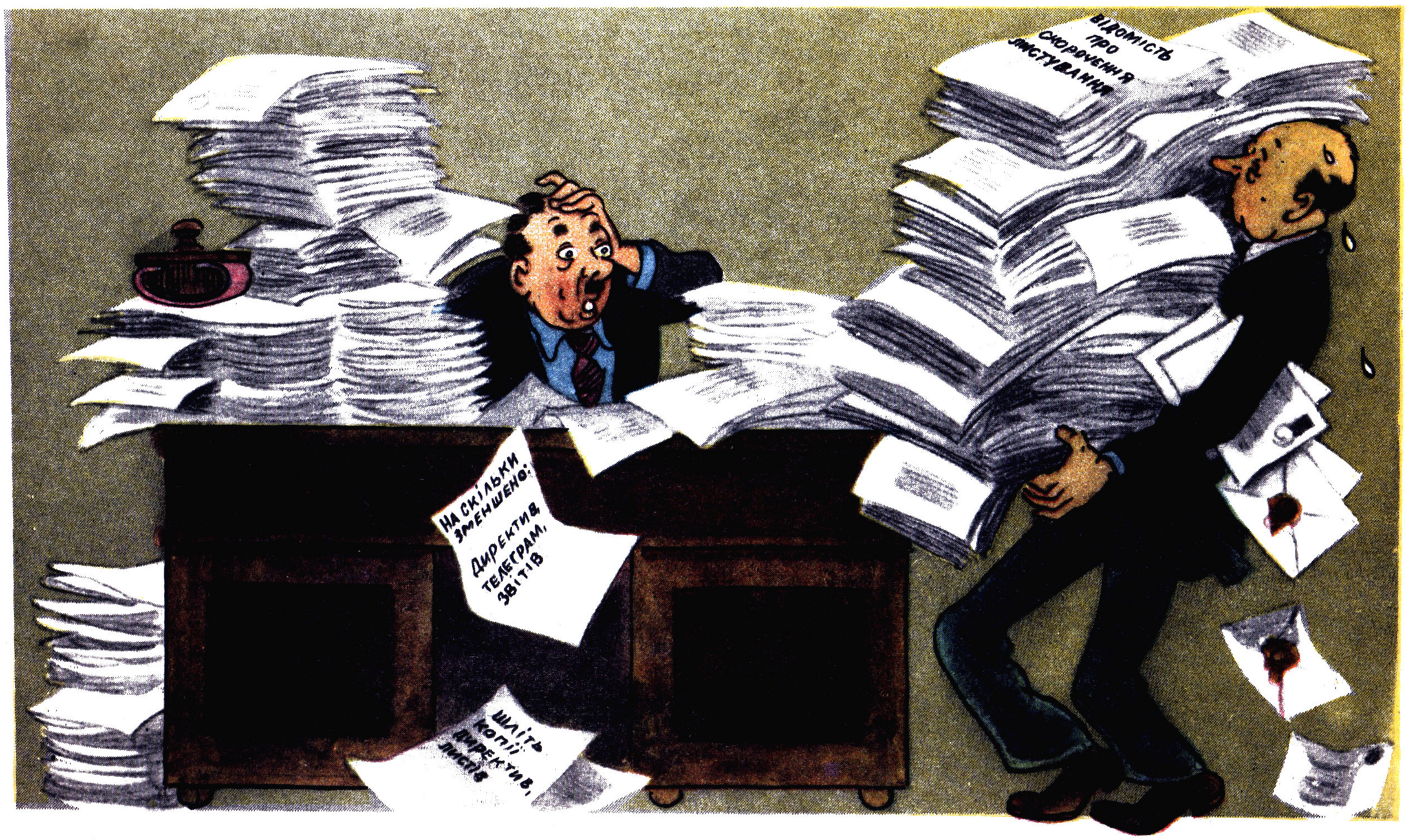

— Знов директиви? Про віщо?
— Про рішучу боротьбу з канцелярськими методами керівництва.

ЗВАЖАЮЧИ НА ЛИЦЯ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

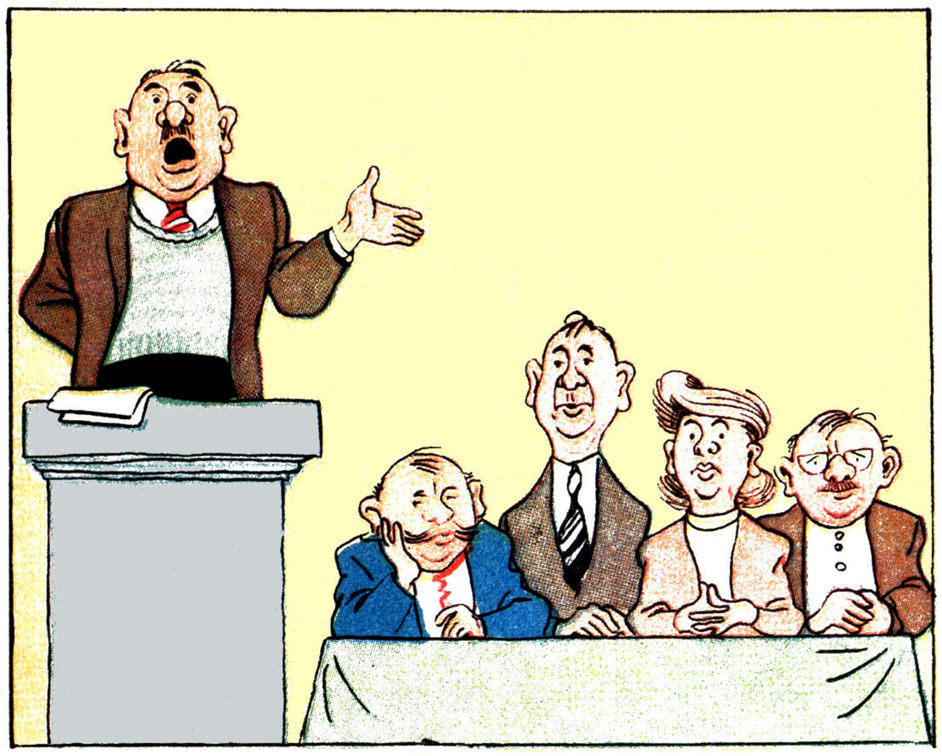

— ...Такими успіхами, товариші, зустріли ми свято...

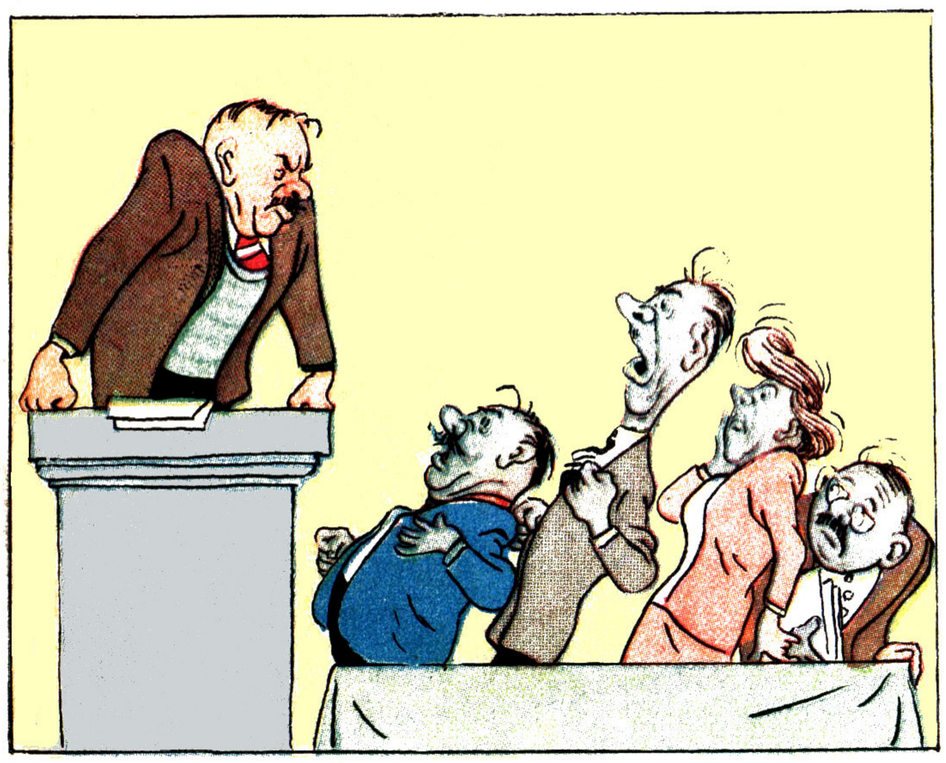

— Тепер скажу про наші хиби й недоліки...

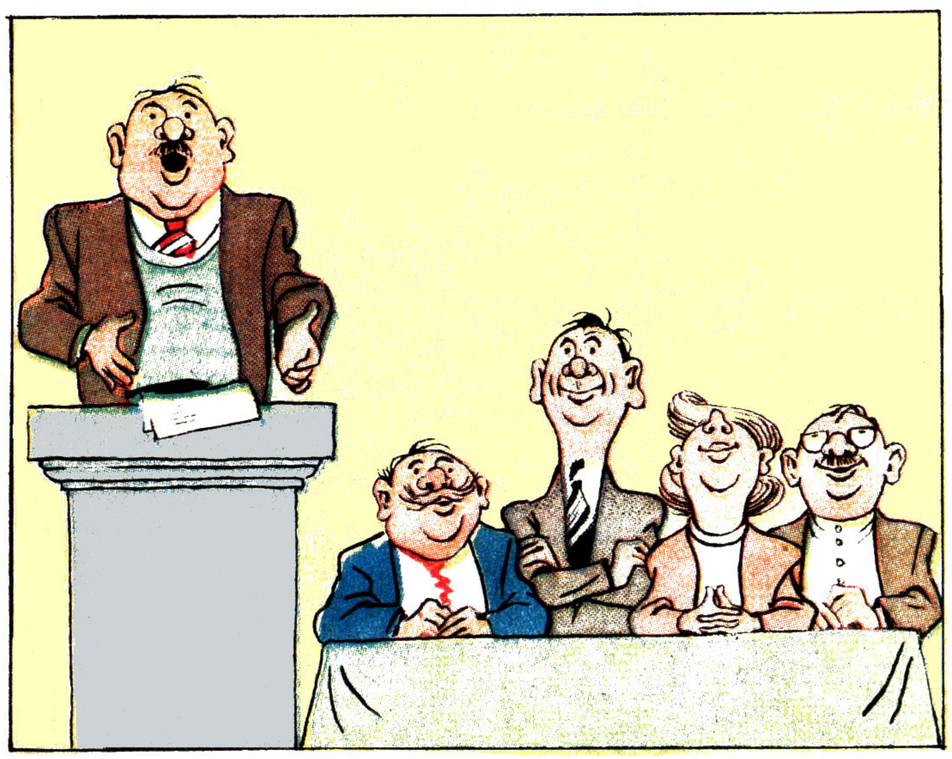

— Вони, товариші, такі незначні, що про них і говорити не варто...

НАУКОВІ БУЛЬБАШКИ

БІЛЯ ХАРКОВА, ПІД МЕРЕФОЮ

Бджоли, відколи вони стали відомі людям, уславились, як трудівниці. Багато хвалебних слів присвятили їм як поети, так і прозаїки.

Але є люди, які пишуть про труд бджоли не тільки з поетичного натхнення, а й з професіонального обов'язку.

На Харківщині, під Мерефою, згуртовані ці люди в колектив, який зветься: «Українська науково-дослідна станція бджільництва».

Бринять бджоли над луками й садами і, обтяжені ношею, повертаються до своїх вуликів. Їздять наукові працівники по Україні і, збагачені спостереженнями та враженнями, повертаються на свою дослідну станцію. Та чомусь за останні роки на Харківщині подекуди ширяться погані чутки про бджіл. Ліниві, мовляв, зробилися вони та зажерливі. Навіть для себе меду не можуть наносити. Тільки в Харківському районі минулої зими колгоспи прикупили бджолам на спожиток 25 тонн цукру!

Не один десяток років існує науково-дослідна станція під Мерефою, і де-де, а там уже досконало мусять знати, що стало на заваді тим бджолам, які навіть себе не можуть прогодувати. Там уже певно можуть навчити бджолярів-практиків, як діяти, щоб підвищився збір меду. Отож з благоговінням переступаємо поріг наукового закладу.

ОКОЛИЦЯМИ ТА МАНІВЦЯМИ

До питання про те, як збільшити медозбір, працівники станції підійшли з оригінальної позиції. Вони вирішили змінити природу самої бджоли.

— Бджоли малі, то й меду мало дають. От якби кожна бджілка була удвічі більша, або така, як горобець, отоді й мед був би!

Отак розміркувавши, взялися працівники станції нову, «укрупнену породу» бджіл виводити.

Що праці поклали — і розказати важко. І хто тільки на виведенні укрупнених бджіл не працював — і колишній директор станції Розов, і наукові працівники Рибаков, Містергазе, Головня...

Спочатку взялися предків для майбутніх бджіл-велетнів шукати. Не минули в своїх шуканнях ні півночі, ні півдня, ні заходу, ні сходу. Нарешті, знайшли аж у Карпатах чотири матки і привезли їх під Мерефу. А ті чотири матки, не зваживши на те, що вскочили станції більш ніж у чотири тисячі карбованців, почали сумувати за горами, та й скона-ли, не доживши літа. Кинулися тоді науковці шукати підхожих екземплярів поміж своїх бджіл. І міряли, і важили — нема! Тоді мусили наректи укрупненими тих бджіл, які першими дали себе впіймати.

П'ять років схрещують на станції бджілок, та ніяк не перехрестять в укрупнених, бо ні вагою, ні виглядом, ні працьовитістю не відрізняються виведені від звичайних.

Отак блукаючи науковими манівцями в пошуках «укрупненої бджоли», працівники станції досягли величезного успіху в галузі непродуктивного витрачання «укрупнених» сум грошей.

15 ПРОЦЕНТІВ ВІД ПАСІЧНИКА

Щоб іти в ногу з життям, учена рада станції вирішила запозичити досвід підприємств в їх боротьбі за підвищення продуктивності праці.

— Та це ж чудово! — зрадів старший науковий працівник Головня.— В цеху при агрегаті було, скажімо, сто робітників. При нових методах праці продуктивність їхньої роботи зросла, припустімо, на п'ять процентів. І вже п'ять робітників можуть перенести свої творчі сили на інший процес, оволодіти новою спеціальністю.

І почав Гнат Тимофійович Головня труднитися над «виробленням прийомів по підвищенню продуктивності праці на пасіці». По трьох роках шукань учений досяг вельми значних успіхів: знайдені ним «ефективні прийоми» підвищували продуктивність праці пасічників на 10, а то й на 15 процентів. Може б, і застосував т. Головня свої «ефективні засоби» на практиці, коли б знав, як 15 процентів від одного пасічника переключити на інший виробничий процес. Адже ж на колгоспних пасіках працює переважно по одному пасічнику.

І мусив Головня відмовитися від плодів своєї трирічної праці.

ПОКРІВЕЛЬНІ ВУЛИКИ

Невпинно шукали наукові працівники станції нових, животрепетних тем для своїх наукових досліджень. І впало комусь із них в око, що вулики ще й досі виробляють з дерева. Це здалося їм дуже консервативним явищем. І почали вони нових будівельних матеріалів для вуликів шукати.

Що б то було комусь із станції до обласної контори бджільництва та подзвонити. Там би сказали, що вуликів є, скільки хочете — і досконалих, і стандартних — і для продажу колгоспам, і колгоспникам. Так ні ж, не подзвонили. Тут вирішили хоч вовну м'ять, аби не гулять. І сконструювали два вулики з беміту. Такі славні вийшли вулички: і міцні, і легкі, і витривалі. Ну, ніскільки ж не гірші дерев'яних! От тільки для діла не годяться: беміт — матеріал дефіцитний, потрібен для покрівель, а не для вуликів.

Так і лишилися бемітові вулики на згадку станції про марно втрачений час і гроші.

БАГАТОСТРАЖДАЛЬНА ДИСЕРТАЦІЯ

Часто кажуть, що вчені працюють над розкриттям загадок природи. Науковий працівник станції Михайло Микитович Рибаков, навпаки, сам створив загадку та й загадав її околишнім бджолярам. Приїде бувало на пасіку, та й починає пасічникам долоні вимірювати: яка завдовжки та яка завширшки. Пасічники дивуються, а Михайло Микитович трудиться так, що й на запитання їм не відповідає.

Сам Рибаков дуже високої думки про свої дослідження.

— Я,— каже він,— виконав колосальну роботу: переміряв триста долонь у пасічників. І все для того, щоб винайти універсальну колодочку до пасічницької стамески.

Кількарічна праця Михайла Микитовича вже доходить до завершення: удосконалена стамеска з полегшеною колодочкою і десятьма деталями незабаром буде здана на випробування.

Тільки пасічники й досі не розгадали, чим габарити їхніх долонь послужили науці і як винахід Рибакова допоможе їм домогтися високого медозбору.

Дбали на станції і про вулики, і про колодочки, і про укрупнену бджолу, тільки про мед не подумали. Свою науково-показову пасіку так спільними силами занехаяли, що її вже соромно й колгоспникам показувати.

Глузують передовики бджільництва з показової пасіки, насміхаються. Та й як же пасічникові колгоспу імені Щорса, Красноградського району на Харківщині, Яременкові не сміятися з учених-бджоловодів, коли він від кожної бджолосім'ї взяв меду вдвічі більше, як вони?

Ще у 1948 році станція випустила брошуру про пасічника з Чернігівщини т. Пінька, який взяв по 116 кг меду з кожного вулика. З того часу ніхто на станції про передовика й не згадує. Бояться зустрітись, щоб не довелося признатися йому, що під їхнім ученим наглядом бджоли станції дають меду в п'ять разів менше.

Пишуть-трудяться мужі науки під Мерефою і витруджують таке, що не дається в руки бджоловодам-практикам.

Плоди їхніх шукань дуже нагадують мильну бульбашку: блисне, трісне і ні сліду, ні виду.

Олена РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

Микита ВИШТА

Хвістомефель

Зважаючи на суб'єкти, могло бути...

У задній кімнаті салону «Тисяча і одна насолода» сидів поки що один містер Френк Шор, екс-гер Фріц Шор, колишній Федько Шнур, відомий в мюнхенських біргаузах під кличкою бандерівського «ес-бе» — «Шнурок».

Чекаючи своїх колег, він пив коктейль «екстаз», який готував за таким рецептом: наливав повну склянку дешевеньких бурбон-віскі, потім, глянувши презирливо на содову воду та якусь зелену рідину, що мали б входити в препарат,— пив за одним махом до дна, а на закуску тільки облизував набряклі губи довгим язиком, щоб анітрохи не втрачалась насолода.

З салону крізь двері глухо долітали шум, галас, свист, стукіт, лайка — хтось рикав «єнкі дудль уент ту таун», хтось гупав кулаком об стіл і гнівно домагався «сервіс, ю бестард», когось у супроводі брудних вигуків викидали на вулицю.

Містер Френк Шор сумував: чорти понесли його полюбовницю Гандзю аж до Буенос-Айреса, де вона, прокляте стерво, вже напевно злигалась з іншим волоцюгою. Він пив «екстаз», думав про Гандзю і мурликав під ніс пісеньку.

У кімнату ввійшов «Сокирник», тепер містер Джон Крут, колишній Іван Крутчак. За ним убіг Ден Конкорд, тобто Данило Конокрад, і по черзі: Вілліам Губ, колишній Василь Салогуб, Майк Спайк, Гаррі Сирін, Джек Райт, Білл Крук, колишні — Михайло Шпичка, Грицько Сиротюк, Яків Ратинський, Василь Крук...

Сходилися пізно, після опівночі, як упирі. Це відповідало їх натурі і професіям. «Інженер» Ден Конкорд замітав у гаражі. Френк Шор і «письменник» Джон Крут, вищезгадані «Шнурок» і «Сокирник», збирали за комісійне «внески» від дрібних крамарів для гангстера Віллі Фолетті. «Професор» Майк Спайк був так званим «бойом» — хлопчиськом-піднощиком в п'яти-десяти-п'ятнадцятицентушці. «Доктор» Гаррі Сирін мив посуд в ресторані «Відповідно до вашої кишені». «Інженер» Вілліам Губ і «журналіст» Джек Райт працювали для міста — збирали з вулиць сміття.

Всі, значить, працювали відповідно своєму умінню і здібностям, хоч і не за своїм фахом. Раділи, що роботі прийде кінець, як тільки здадуть практичні екзамени в школі «Еф-Бі-Ай» по перепідготовці колишніх гітлерівських шпигунів, диверсантів і головорізів на більш витончений, американський кшталт. Білл Крук, наприклад, вже цю школу закінчив і тепер робив доноси... на своїх колег.

Але це зовсім не перешкоджало їм займатись «державною політикою» під кличкою «самостійна Україна» у... найвищій атмосфері. Сьогоднішнє засідання було екстрене — приїхав представник від самого «виконного органу» з Парижа з важливим «державним» дорученням.

У задній кімнаті салону «Тисяча і одна насолода» вже зібралася майже вся «еліта нації». Були зарепрезентовані різні політичні партії і напрямки: ОУН, ОВУ... Оввa!.. УСО, СУСО, СУМ... Кум! Ой гоп, кума!.. КОДУС, ДОБРУС... Недобрус!.. МБУ, МУА... Мя-у!.. УКК, УРСТ... Вурст!.. Ковбаса!.. ОПУК, ЦПУЕ... Цоб!.. Цабе! Вйо!.. КОЦГЦУ, КЦАБ... Цап!.. Коза!.. ЛУП, ТУП... Пуп!.. Піп!.. Попадя!.. КУК, ТПУК, УСХС, УЧХ... Апчхи!..

Зібрались, значить, майже всі, і кожен з них представляв і становив одну організацію або партію — або й дві-три партії водночас. Пили хто «екстаз», хто «лонгшат», «Шанхай Джек» або «Рожеву Венеру» — і, розуміється, вовком позирали один на одного.

— А де пацюк із Парижа?

— Містер Шор,— запротестував Гаррі Сирін,— це зовсім нефайно. Пан Михайло Край-Валявський — це вам не пацюк, а представник нашого уряду, самого пана президента Андрійка Левицького...

— Моя партія і я не визнаємо їх.

— Майте хоч трохи чемності...

— Харкаю на нього! Якого чорта приплентався? Знову за долариками? А ми як тут будемо жити? Всі вони пацюки!

— Тоді і ти пацюк!

— Про себе говори, кнуряче рило!

— Де ж ти виховувався?

— Там, де й ти!..

Дискусія розпалювалась і не знати, чим вона могла закінчитись, але ввійшов пан Михайло Край-Валявський і всі насторожено притихли. Це був маленький чоловічок з величеньким черевцем, на якому перехрещувались два жовті ланцюжки. Рухи його були рвучкі, нервові. Крізь пенсне на довгому носі дивились цибулькуваті очі.

«Пацюк з Парижа» зразу ж почав з того, що всіх найглибше цікавило:

— Панове, моя місія — долари. Прошу, прошу — не турбуйтесь, будьте спокійні, я знаю, що у вас доларів нема. Ані в нас, ані у вас їх нема. Але є долари у Вашінгтоні — дуже, дуже багато, панове. І гріх, що тих доларів так мало попадає в наші кишені. Це просто терпіти не можна. Навіть Пілсудський, Бек були щедріші. А Гітлер, Геббельс, ну, що й згадувати,— царство їм небесне!

Він хвилинку помовчав. Всі потупили очі в підлогу. Хтось боляче схлипнув, хтось голосно шморкнув.

— Лихо в тому,— продовжував пан з Парижа,— що до вашінгтонського корита припали, як свині, миколайчики та керенники — наші смертельні конкуренти, і ця погань нікого іншого не допускає до тих, хто гроші видає... Виконний орган, який нуждається в доларах, щоб вести державну політику, доручив мені, як спеціалісту в фінансових справах, приїхати сюди і всілякими способами, за всяку ціну знайти найкоротший шлях до доларів. Інакше, панове,— капут!

— А нам яка користь з того буде? — обізвалось кілька голосів.

— Якщо буде нам, буде й вам. Панове, мова йде не про центи, не про долари, а про мільйони доларів. Потрібно тільки доказати, що ми — еліта нації, і тоді заживемо навіть краще, як за небіжчика Гітлера. Нам докоряють, що багато говоримо, а нічого не робимо. Висловлюйте, панове, свої думки, як нам діяти...

Після гарячих суперечок, які обійшлися без бійки, бо мова йшла про долари, народилась думка збудувати пам'ятник. Але тут же й виникла нова проблема: кому?

— Шевченкові? — хтось сказав боязко.

Всі рішуче, лайливо запротестували.

— Шевченко, — заявив Край-Валявський, — служить інтересам комуністів. Цей мужицький поет був би комуністом, якби жив. Чим менше будемо про нього згадувати, тим краще. Вам також відомо, що наш ідеолог Донцов забракував Шевченка. Думаймо про нашу людину — політичного діяча і державного мужа.

Тут зчинився галас. Одні кричали «Петлюрі!», другі, вискочивши на крісла, ревіли «Бандері!», треті, запінившись, заводили на всі заставки «Мельнику!», були й вигуки «Скоропадському!», хтось домагався «Винниченку!»

Містер Шор, склавши у петлю шнурок, яким був підперезаний, посунув на Крука, але той вже витягнув довгого ножа і, зігнувшись, чекав ворога. Містер Крук, піднявши високо над головами крісло, шукав Спайка, а містер Спайк місив кулаком у бебехи Райта...

Край-Валявський кричав то «панове!», то «джентльмени!», але без найменшого наслідку, аж доки не вигукнув: «Долари!»

Тоді все раптом стихло.

— Свині! Пацюки! — злився пан з Парижа.— Чи розумієте, що робите? Облиште свою закукурічену партійну політику. У всіх нас є тільки одна політика — долари! Якщо ми не знайдемо спільної мови і не підемо одним фронтом,— всі ми поздихаємо! Вибирайте! А коли вже не можете погодитись на тому, кому спорудити пам'ятник, вихід один — скомпонований пам'ятник.

— Вірно! — вигукнув Конокрад, тобто містер Конкорд. — Пропоную фігуру на білому коні, величиною — в одну третину природної.

— Чуприна — Гітлера! Буде справжнісінький оселедець!

— Ніс — Муссоліні. Класична краса!

Отак, вигукуючи, погодились, що в композицію фігури ввійдуть: чоло Герінга, щока — Геббельса, бакенбарди — Франца-Йосифа, зуби — Бандери, язик — Мельника, руки — Пія XII, ноги — Петлюри, п'яти — Донцова, зад — Винниченка...

— Але як оцю, оце... назвати? — хтось спитав.

Тут комусь прийшло на гадку, що Винниченко колись писав про одного визначного державного діяча, якогось Крістофеля чи що...

— Хвістомефель,— спростував історик Майк Спайк.

— Хай буде! Так і назвемо! — погодились усі.

Було обрано спеціальний комітет, який наступного дня скомпонував і вислав до Вашінгтона прохання — резолюцію:

«Ми, еліта нації, зібравшись на урочистому засіданні представників усіх політичних партій і напрямків, обговорили важливі проблеми нашого народу і, виходячи з найвищих національних ідеалів, одноголосно вирішили спорудити на вільній американській землі пам'ятник Хвістомефелю, в композицію якого ввійшли б найкращі риси наших покійних і ще живих лідерів. Низько, до самої землі кланяємось і смиренно прохаємо наших вельмишановних патронів одобрити наш патріотичний план і асигнувати на цю велику справу кілька мільйонів доларів. Прислужливо запевняємо, що така подія сколихне до глибин весь наш люд, який переконається, що лідери Америки ставляться до нас не тільки доброзичливо, але й з великодушним і благородним альтруїзмом».

З неофіціальних джерел стало відомо, що у Вашінгтоні прихильно і серйозно поставились до прохання, тільки вважали, що в композицію пам'ятника повинні ввійти такі зміни: язик повинен бути Маккарті, зуби Рокфеллера, пазурі — Моргана, зад — Макартура. Також вважали, що кінь повинен бути чистої американської породи.

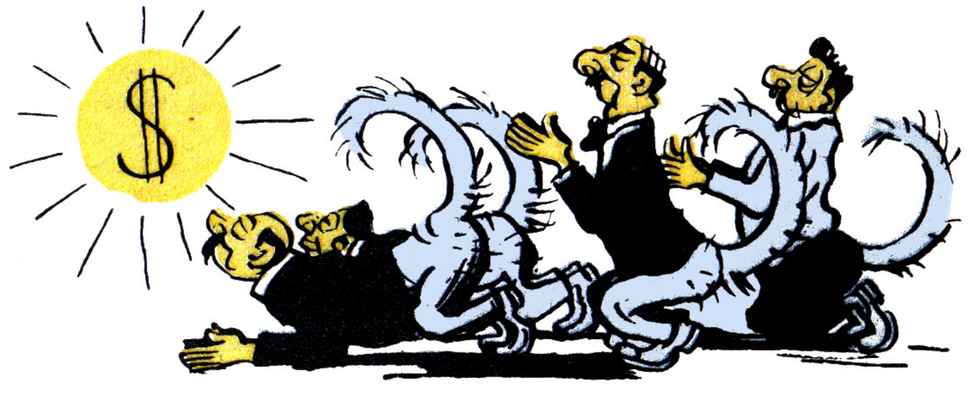

КВІТОЧКИ НА ПОЛЯХ

(З ПЕРЧАНСЬКОГО ГЕРБАРІЮ)

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

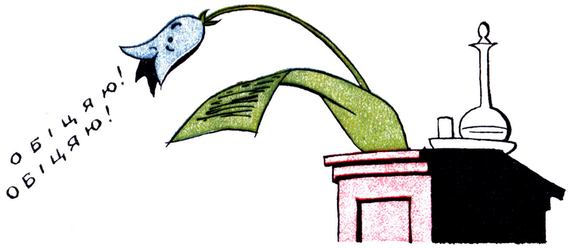

Дзвоник.

perec-ua.
perec-ua.

Дводомна рослина.

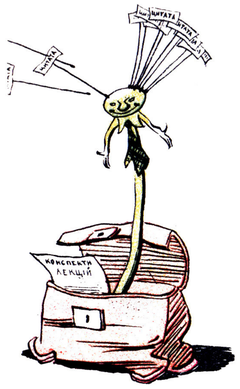

Кульбаба.

Кактус.

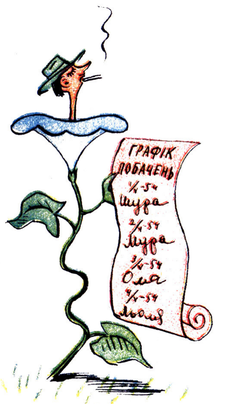

Кручений панич.

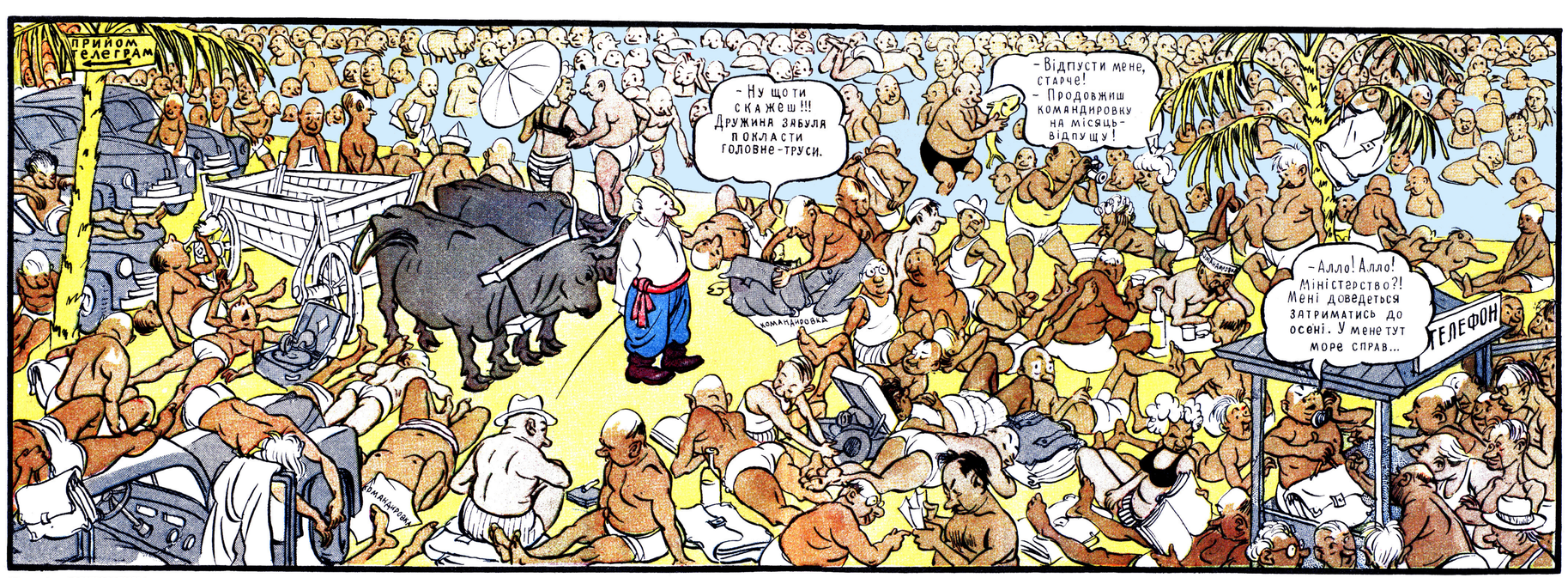

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЯКБИ ЧУМАК ТЕПЕР У КРИМ ПРИЇХАВ

— От бісова тіснота, і повернутися ніде від командировочних!

Хміль.

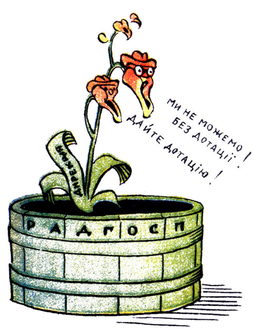

Ротики.

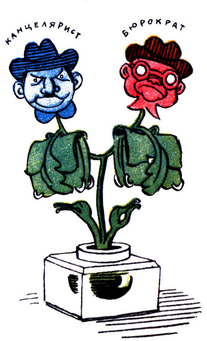

Братки.

Микола БІЛКУН

СТРАШНА ПОМСТА

Митя стояв проти батька і переступав з ноги на ногу. А батько сердито вичитував йому:

— Ти розумієш, що ти зробив? Ти розумієш, що це підсудна справа? Сьогодні ти двійку у щоденника витер, а завтра ти почнеш документи підробляти! Де в тебе совість, халамиднику?

«І чого він до мене причепився? І що я таке страшне зробив? — думав Митя, дивлячись на носки своїх черевиків. — Подумаєш, двійку витер. А як сам недавно в бюлетені, що лікар дав, виправляв числа і сердився, що в мене якась вода, а не чорнило, то це нічого. Йому можна. Він дорослий. От візьму і втечу в Одесу на китобійну флотилію, тоді знатиме...»

— Мало того, що ти вчинив злочин, — продовжував картати його батько, — ти не знайшов у собі мужності визнати свою провину. Ти не сказав чесно й відверто: «Так і так, татку, я зробив помилку, але я виправлю її й більше так не робитиму...» І я б тобі вибачив на перший раз.

«Знаю, як би ти вибачив, — подумав Митя. — Коли я м'ячем скло розбив і признався,— то дуже ти вибачив?»

— Мені просто ніколи вовтузитися з тобою, а то я б тобі показав... Я працюю, розриваюся, сил не шкодую, а він у цей час...

Цієї хвилини задзвонив телефон. Батько взяв трубку і сердито звів брови.

— Хто дзвонить?

І враз брови стали на свої місця, очі подобрішали, аж посолодшали, а куточки губ поповзли до вух.

— Це ви, Платоне Сергійовичу? Здрастуйте, здрастуйте! Та все гаразд. На другій дільниці?... Розумієте, вийшло так, що вчора я не зміг там бути... Засидівся над проектом допізна.

«А от і неправда! — заперечив про себе Митя. — Ти вчора цілий вечір «забивав козла» з Петром Миколайовичем, Макаром Сидоровичем і мамою».

— Розумієте, Платоне Сергійовичу, — вів далі батько, — голова вже облазить від цього проекту. А тут ще печінка підкачала. Лікарі посадили на таку жахливу дієту, що скоро, мабуть, і ноги простягну.

«Ага, — думає Митя, — а сам за сніданком десяток сосисок умолов і дві чарки горілки випив».

Митя продовжує переступати з ноги на ногу і жде не діждеться, коли батько тупне ногою й крикне: «Геть з очей моїх, шибенику!» Але батько, мабуть, зовсім забув про нього й продовжує фантазувати у телефонну трубку.

— Коли поїду? Та, думаю, зараз. Ні, ні, ні! Нізащо не ляжу. Мобілізую всі свої сили й зараз же поїду на дільницю!

«Звичайно, мобілізуєш і поїдеш з мамою в гості до Петра Миколайовича. Сам же сказав про це мамі», — думає Митя.

Нарешті, батько кладе трубку й звертає увагу на сина.

— Ти ще тут? Марш мені зараз же вчити уроки! Чуєш? Я тобі покажу, як дурити батька й матір!

Батько виходить з кімнати, а Митя сідає до столу й починає малювати. Він малює бурхливе море, кораблі, велетенських китів. Коли набридає малювати, підходить до вікна і дивиться на вулицю. Дивиться довго...

Відчинилися й зачинилися парадні двері — це батько з мамою пішли в гості. «Поїхав на дільницю, — думає Митя.— Ага, поїхав так, як я зараз роблю уроки». І він знову сідає до столу й довго малює море й кораблі...

Ранком, ідучи до школи, Митя раптом прийшов до висновку, що кожний урок залишить йому на спогад по одній двійці. А якщо так, то сьогодні можна до школи й не йти. І він минає школу. День промайнув, як одна хвилина. Йому вдалося побувати і на стадіоні, і в кіно. Він приходить додому навіть пізніше, ніж звичайно. На запитання, де він був, відповідає: «На зборах дружини». Мама подає обід. Батько не звертає на нього уваги. Митя починає вже відчувати себе щасливим. Але щастя це таке швидкоминуче. Деренчить телефон, батько бере трубку, і Митя з жахом чує:

— Пробачте, хто дзвонить? З школи? Здрастуйте. Так, так. Не був у школі? А де ж він був? Га, гм... звичайно, звичайно. Ні, ні, він цілком здоровий... Так, так. Будь ласка, будь ласка. До побачення...

Батько кладе трубку, і Митя відчуває, як у нього холоне в животі і стає сухо в роті.

— Де ти був, вітрогоне? Де ти був, я питаю? Ні, це неможливий хлопчисько! На кожному кроці бреше. Сьогодні він не пішов у школу, а виросте — на роботу не вийде! Типовий прогульник росте! Марш у спальню, я з тобою там поговорю.

Про віщо вони говорили у спальні — невідомо, але, повертаючись звідти, обидва були червоні, мов раки. Тільки батько витирав піт, а Митя — сльози...

— Я піду до Петра Миколайовича. Якщо подзвонять з тресту, скажеш, що я поїхав на другу дільницю, чуєш?! — наказав батько Миті, одягся і вийшов.

Шморгаючи носом, Митя сів біля вікна і замислився.

«Ну, добре, мені тільки одинадцять років. Але чому ж мені не можна прогулювати уроки, а татові можна прогулювати роботу? Чому мені не можна дурити тата, маму, вчительку, а йому можна дурити Платона Сергійовича? Чому мені не можна витерти двійку з щоденника, а батькові можна виправляти бюлетень? Тільки тому, що батько дорослий, а я малий?».

Знову задеренчав телефон. Митя механічно підійшов до столу, механічно взяв трубку.

— Це ви, Платоне Сергійовичу? Тато просив передати... просив передати...

І тут трапилося щось неймовірне. Голос у Миті став дзвінким, очі сухими і злими.

— Тато не на дільниці, а в Петра Миколайовича в доміно грає. Він і вчора грав і ні над яким проектом не працює. Він дурить вас. І здоровий він зовсім і... і сосиски він їсть, і горілку п'є, а не на воді живе... Він вас дурить... і зовсім не їздив він туди... Не їздив... не їздив... не їздив...

І Митя, кинувши трубку, голосно заплакав.

м. Вінниця.

Остап ВИШНЯ

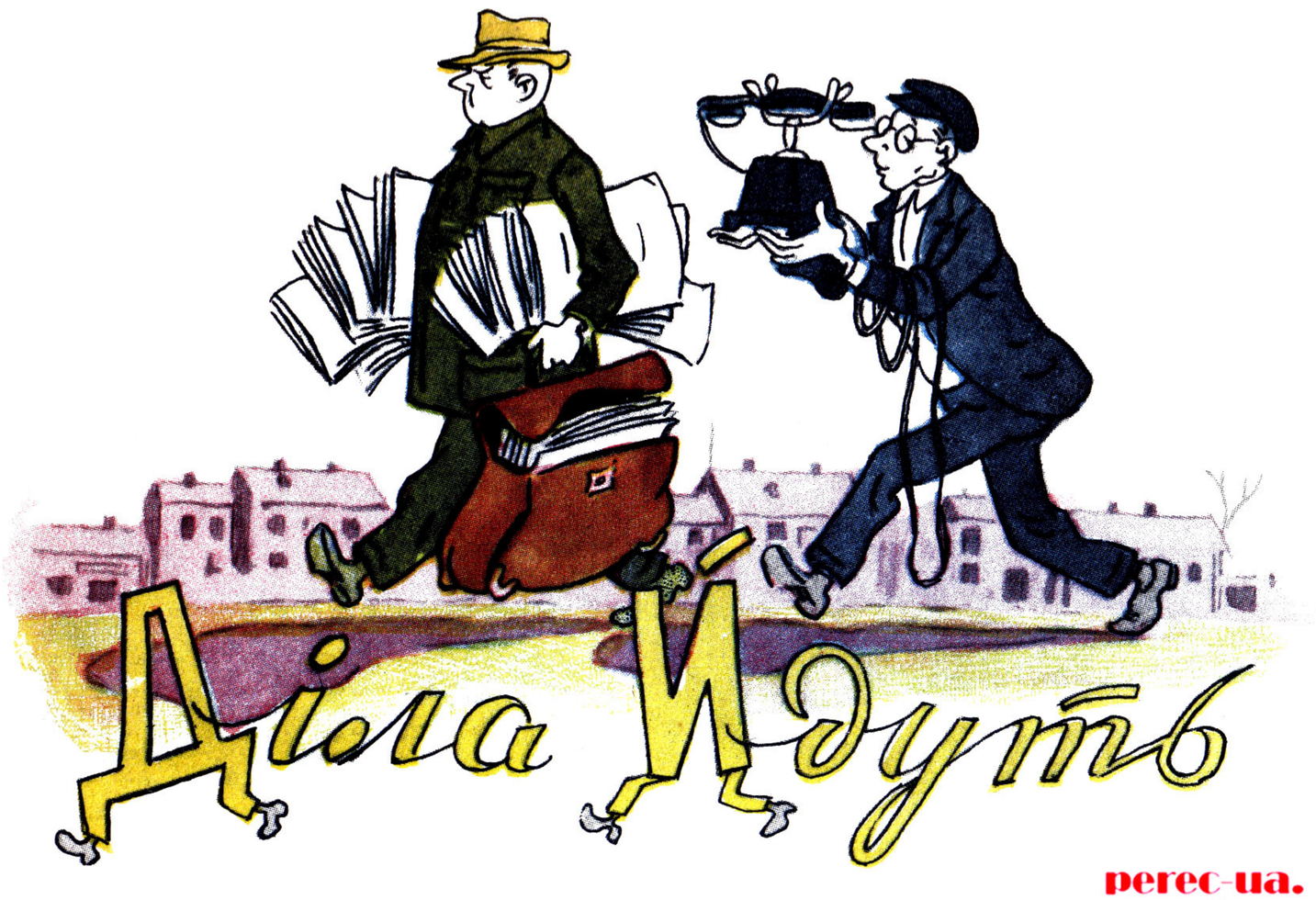

Прочитавши про те, що треба менше проводити часу в канцеляріях та кабінетах, більше працювати з людьми, всебічно зміцнювати первинні партійні організації колгоспів, МТС і радгоспів, допомагати їм вирішувати практичні справи і провадити політичну роботу в масах,— секретар райкому по зоні МТС Іван Васильович замислився...

— Менше, значить, сидіти по канцеляріях та по кабінетах... — думав він.

Думав, думав і рішуче промовив:

— Правильно!

Іван Васильович у той же день швиденько залишив свій кабінет у райкомі партії і всі папери, всі документи, що стосувалися його МТС, переніс до себе на квартиру.

— Це не канцелярія? — сам собі подумав Іван Васильович.

— Ні!

— І не кабінет?

— І не кабінет!

Виходить, директиву виконано, проводитимемо час і не в канцелярії, і не в кабінеті!

На другий день на квартиру Івана Васильовича з його кабінету було перенесено телефона.

— Ну, от і добре! — сам собі подумав Іван Васильович.

perec-ua.

* * *

Перший день минув у клопотах по обладнанню робочого місця секретаря по зоні МТС Івана Васильовича.

— А коли ти взавтра на роботу? — запитала дружина Івана Васильовича.— Щоб я встигла тобі сніданок вчасно приготувати.

— Як і завжди — о 9 годині вранці. Тільки ти не дуже поспішай, моя дорога, я тепер можу снідати й пізніше, так би мовити, без одриву від виробництва.

— Це ж як?

— А так: я керуватиму з дому. Це тепер і єсть моє робоче місце!

— Яка краса! — аж підскочила дружина.— Тепер, поки я з Пашею на базар,— ти ж і з Ігорком зможеш побавитися!

— Ну, розуміється, зможу! Ідіть зранку, куди там вам треба, чи на базар, чи по магазинах, чи там по кравчинях, а я вже, як секретар райкому по зоні МТС, по хазяйству буду!

— От здорово! — ще раз підскочила дружина.— Як прекрасно придумано — і круте піднесення сільського господарства, і зміцнення сім'ї! Одночасно! Так ми, Ванечко, так, значить, розподілимо тепер обов'язки: зранку ми з Пашею на базар, а ти бавишся з Ігорком. Ігорка об одинадцятій ти кладеш спати, а сам у цей час виведеш погуляти Бобика, тільки ж дивись, щоб він за сусідськими індиками не ганяв, індиків він дуже не любить і позавчора старому індикові хвоста вирвав,— сусідка нахвалялася до суду поскаржитись! Приведеш Бобика, нагодуєш Мурку! Отам на полиці трохи молочка для неї зоставлено. Та дивись, щоб вона не шкодила, бо вона в нас ангорська!

— Добре, зроблю!

— Паша сьогодні заспала й курей не перегляділа, котора з яйцем. От що, Ванечко, як нагодуєш Мурку, візьми отам у комірчині трохи проса, вийди, одчини сарай і поклич, отак: «Тютечки, тю-тю-тю!» і посип проса, тільки не біля сарая, а в сараї, всередині, як тільки кури туди забіжать, ти сарай причини і лови тоді, і гляди, чи з яйцем...

— Хіба ж я впіймаю? Вони ж, кури, літають! Де там я за ними гасатиму?

— А чого тобі гасати? Кури в нас не наполохані, сумирні кури, ти тільки отак руку простягни та: «сіла! сіла! сіла!» — прокажи! Вона й сяде! А ти тоді бери і, як ви, вчені, кажете,— констатуй, чи на сьогоднішній день вона позитивна (з яйцем!), чи, навпаки, негативна (без яйця!). Тих, котрі позитивні, з сарая не випускай, а негативних — одчини двері і отак на них: «А киша!» Оце й усе! Пойнятно?

— Та пойнятно воно, пойнятно, та якось...

— Що «якось»? Треба звикати! Щоб керувати, треба самому знати! Так, значить, не забудь: Ігорок, Бобик, Мурка, кури... Ну, ми побігли!

* * *

Іван Васильович побавився з Ігорком, поклав його спати і тільки-но зібрався виконувати наступну справу порядку денного — виводити Бобика,— раптом задзвонив телефон.

— Алло! Я слухаю! «Зоря»? Хто говорить? Секретар парторганізації? Гній вивезли? Куди вивезли? Ага! А навіщо? Ага... Так-так! Загальні збори перед сівбою? Ага... Ну, проведіть! Мені приїхати? Я — зайнятий! Накреслюю план... Ви в мене не самі! По всій МТС! І от що: в цей час ви не дзвоніть! Дзвоніть од третьої до четвертої. Від четвертої до п'ятої я по колгоспах директиви дзвонитиму! Від другої до третьої — перерва. Так-так! Перерва! Після шостої? Що ви, не знаєте, що робота тільки до шостої? Ну, отож! Як там люди? З людьми треба працювати! Все!

Поговоривши по телефону, Іван Васильович вивів Бобика, нагодував Мурку, переглядів курей...

— Ну все, здається,— зітхнув Іван Васильович.— А сільське господарство не жарти! Дивись, аж упрів ніби трохи,— посміхнувся він.— Що то значить незвичка! Тренінгу нема! Нічого — звикнемо! Ну що ж, полежати, перепочити трохи...

Іван Васильович ліг на канапу та й задрімав.

...А так взагалі по МТС діла йшли. Не сказати, щоб дуже круто, проте йшли. Орали, сіяли, культивували, пололи, обробляли... Дзвонили телефони. Сходило сонце, і заходило сонце...

* * *

Недогадливий усе-таки в нас народ. От і тепер наполягають, що ніби це все писано про секретаря Вільшанського райкому партії (Кіровоградщина) по зоні Юзефпільської МТС І. В. Богданова. Щоправда, т. Богданов залишився проживати в райцентрі, за 10 кілометрів од МТС. Він був другим секретарем райкому і керував телефоном з райкому, а тепер телефон йому перенесли на квартиру. У колгоспах т. Богданов буває тільки тоді, коли йому директор МТС т. Титаренко вишле «Побєду»... Все це так.

Але наше оповідання не про т. Богданова, а зовсім про іншого секретаря.

Ілюстрації БЕ-ША

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ВІЙНА З КАЗКАМИ

Як уже повідомлялося раніше, член комісії по перевірці підручників і книжок у штаті Індіана (США) пані Уат запропонувала вилучити з бібліотек легенди про англійського середньовічного героя Робін Гуда. Вона якось примудрилася знайти у цих легендах «комуністичну пропаганду».

Але навіть дійшовши до таких стовпів тупості, войовнича пані не вгамувалася. Нещодавно вона зажадала також заборони відомої казки про Червону Шапочку.

Якщо справа з вилученням небезпечної літератури в штаті Індіана йтиме й далі в такому ж напрямі, то можна сподіватися, що там буде заборонено всі казки, за винятком самої лише казки про свободу слова в Америці.

ЗМОРОЗИВ!

Останнім часом американські буржуазні газети змагаються в описі «жахів», яких нібито довелося зазнати безталанним «захисникам безпеки США» в Кореї. Зрозуміло, що ці небилиці написані «очевидцями» і переповнені багатьма подробицями, витриманими в дусі дешевого мелодраматизму. У цих змаганнях на звання чемпіона з брехні американському журналу «Рідерс дайджест», безперечно, належить пальма першості. Якийсь Філіпп Дін на сторінках журналу так описує «муки», які йому довелося перетерпіти в Кореї:

«23 липня 1950 року. Задихаюсь від жаги і спеки. Озвірілі північнокорейці примусили мене стати навколішки на мерзлій дорозі».

Навіть барон Мюнхаузен — король брехні — посоромився б стверджувати, що жагуче липневе сонце здатне... заморозити землю.

Мал. К. АГНІТА

Дух Форрестола (до Маккарті). — Для тебе — я й сорочку з себе!

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

«ГАМЛЕТ» У ХАДДЕРСФІЛЬДІ

Чи знаєте ви, що «Гамлет» спочатку був фільмом? І що сценарій цього фільму був потім перероблений для театральної вистави? Це не жарт і не анекдот. Недавно директор театру в Хаддерсфілді з дитячою простодушністю заявив, що геніальна шекспірівська трагедія була написана як сценарій для фільму, а театр, яким він керує, поставив п'єсу «Гамлет» як... сценічну переробку однойменного фільму.

Замість коментарів зауважимо, що місто Хаддерсфілд знаходиться в Англії, тобто якраз на батьківщині Шекспіра.

БІЗНЕС ЛІКАРЯ КУКА

Англійський журнал «Сімейний лікар» опублікував статтю лікаря Кука, в якій сказано: «Досліди показали, що мишам, підкріпленим добрячою дозою алкоголю, атомні промені майже не шкодять. Є підстави гадати, що це стосується й людей»...

Маститий Кук — премудра голова!
З його учених дослідів виходить:
Коли спиртним підкріпиться мишва,
То їй проміння атомне не шкодить.

Що ж, там, де сіє у народі жах
Палійське кодло, лізучи із шкури,
За цю новинку Кука на руках
Носити будуть боси-винокури.

Її реклама рознесе за мить —
І Кук прибутки матиме чудові.

Отак-то часом може послужить
Маленька мишка вченому щурові!

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

СВЯТКОВЕ ОЗДОБЛЕННЯ

Мал. Л. КАПЛАНА

Демонстранти відразу впізнали провокаторів — переодягнених поліцаїв.

Зате потім начальник поліції не впізнав їх і в формі.

Весняний вінегрет зперцем

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

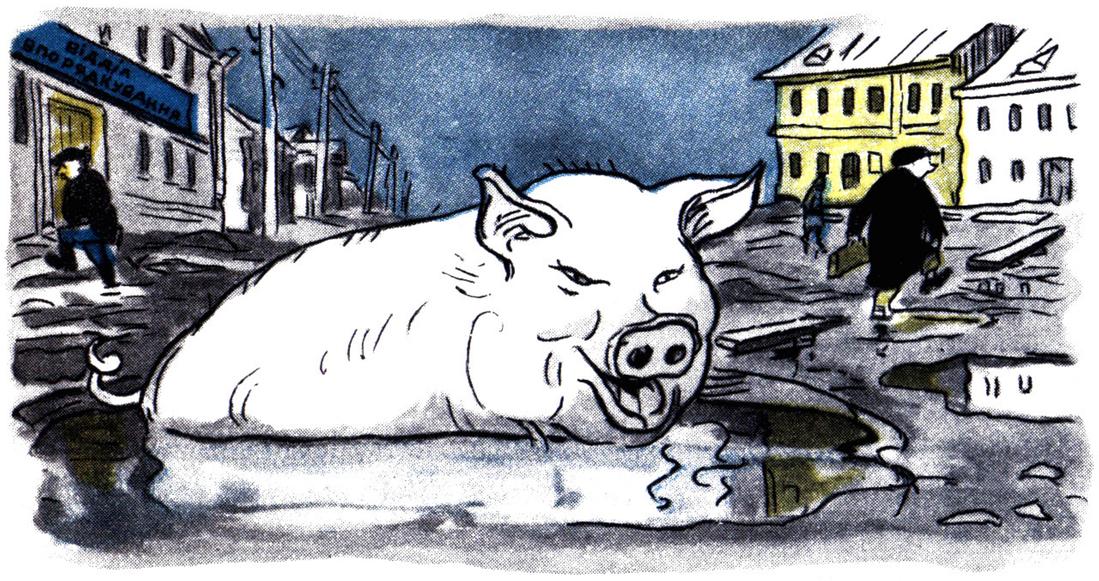

— Не знаю, як кому, а мені робота комунгоспу дуже подобається.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

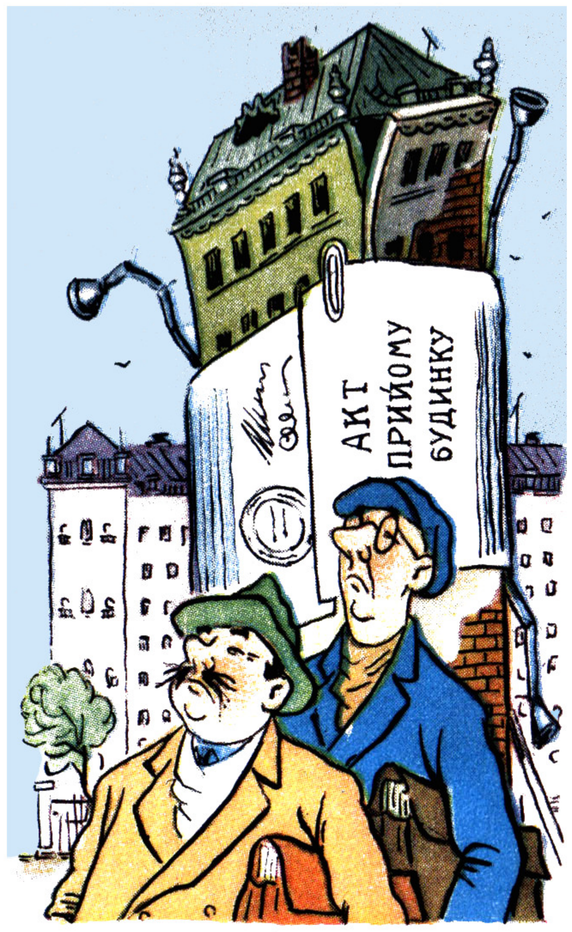

...Підписами і печаткою скріплено.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Ознаки весни.

ПОМИЛКА АМУРА

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

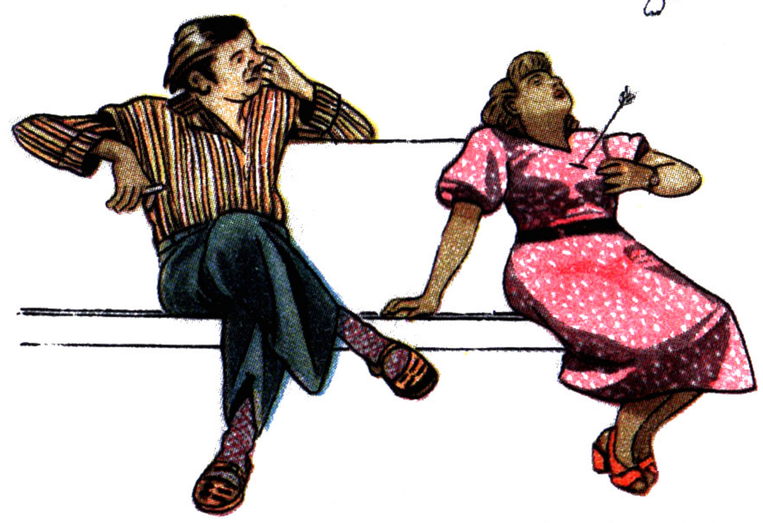

Перший амур (до другого).—Що ти накоїв? У нього ж три сім'ї вже є!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

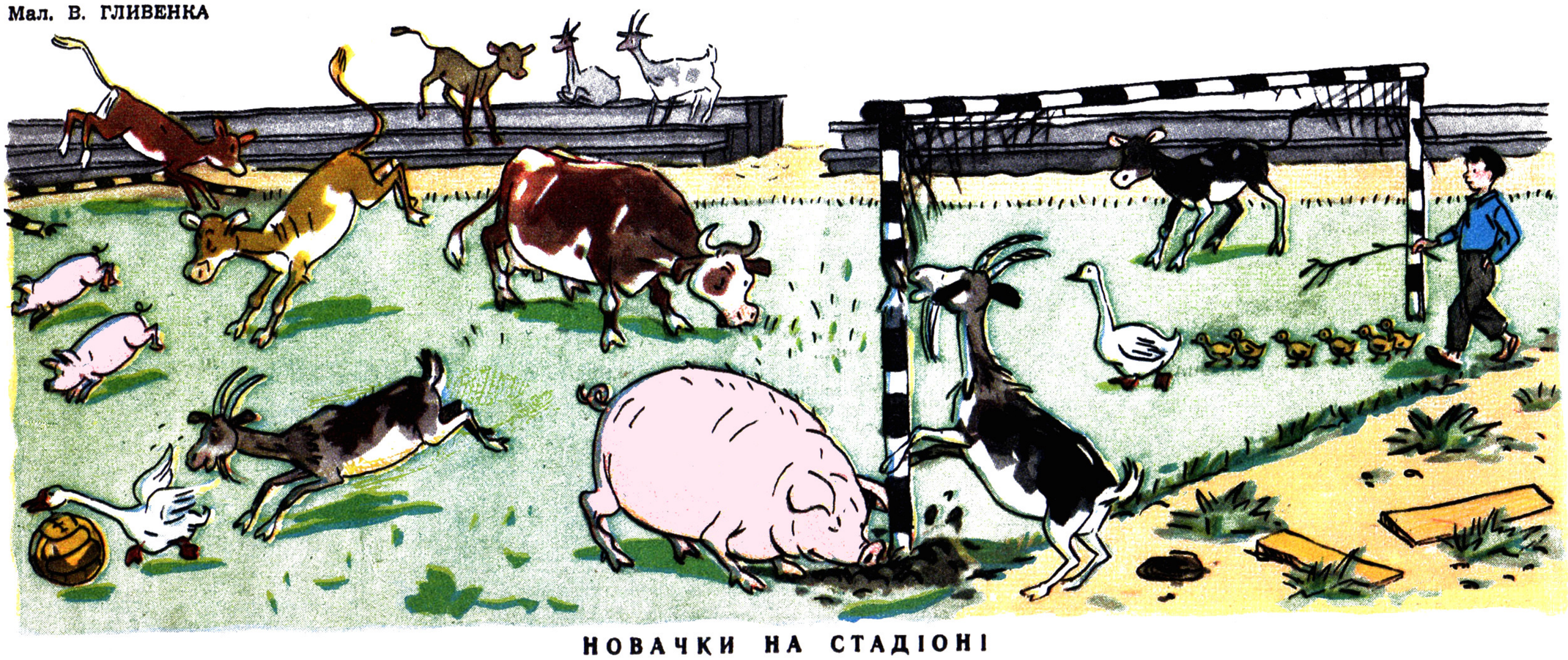

НОВАЧКИ НА СТАДІОНІ

Мал. БЕ-ША

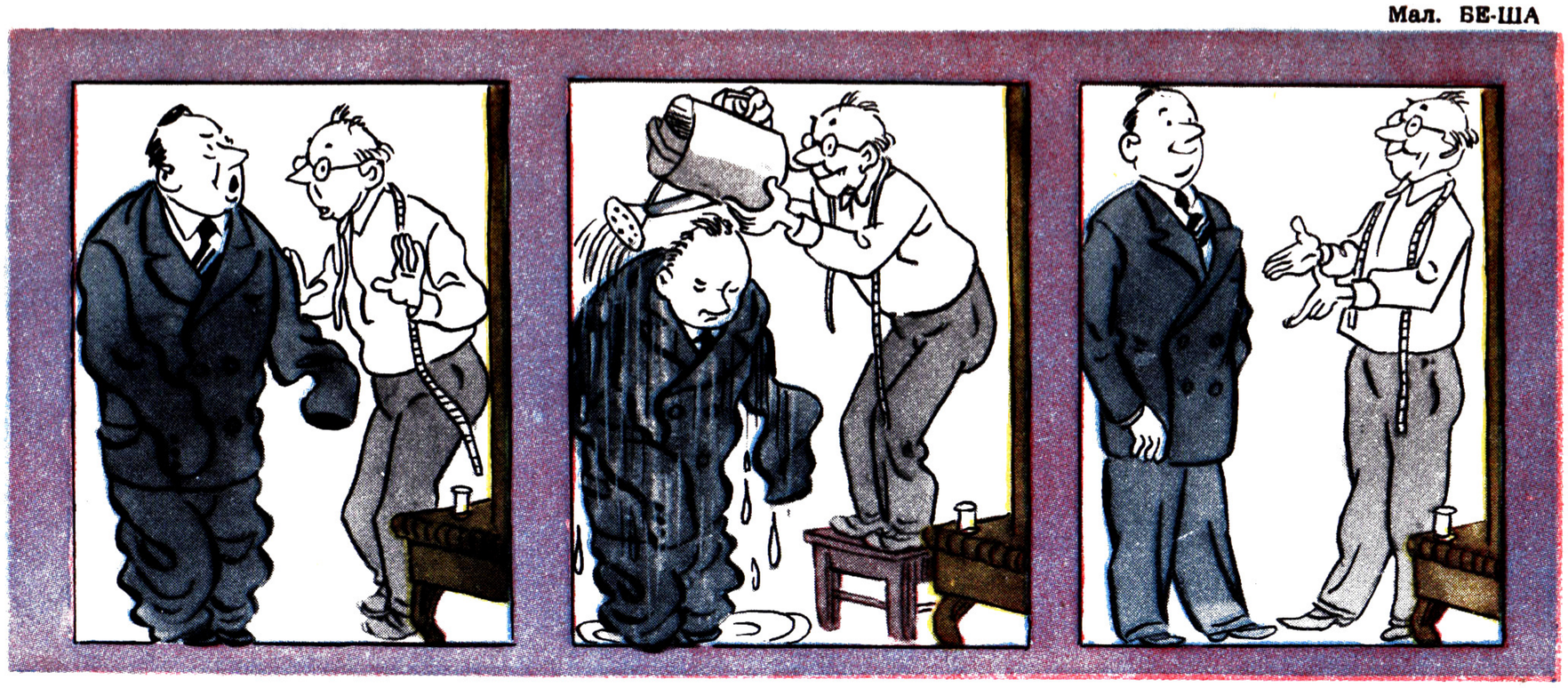

ДІЛО МАЙСТРА БОЇТЬСЯ

ПОШТА ПЕРЦЯ

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Хоч що там кажи, друже,— весна таки дуже впливає на людей. Часом навіть трапляється, що керівники установ починають пустувати і жартувати, як малі діти. От що, наприклад, приключилося недавно у нас.

Дванадцятого березня директор Нижинської міжрайбази сільгосппостачання т. Смілик написав нам листа:

«Згідно розпорядження облсільгосппостачу колгоспам Вашої зони обслуговування занаряджено кормозапарник. Просимо зобов'язати колгосп, якому буде виділено кормозапарник, одержати його до 20 березня».

А тринадцятого березня той же т. Смілик утнув нам нове посланіє:

«В зв'язку з тим, що Ви не вибрали кормозапарника вчасно, останній передано колгоспові другої МТС за розпорядженням начальника облсільгосппостачу».

Бач, Перче, як впливає весна на деяких людей.

К. АДИЛІН,
директор Морівської МТС.
Чернігівська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

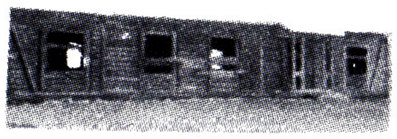

Відгадай, що зображено на цьому фото. Це не сарай, не комора і не руїна. Це будинок культури в с. Росільна, Солотвинського району, Станіславської області.

Оригінальність цього будинку в тому, що він, хоч і непридатний ні для демонстрування кінофільмів, ні для культосвітньої роботи, але вже застрахований, оподаткований і має свій щорічний бюджет.

Кажуть, що в цьому будинку скоро буде проведено святкування чотириріччя з дня початку будівництва. Приїжджай. Ох, і відсвяткуємо! Аж у Солотвинському райвідділі культури луна піде.

В. КОРИТАН.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Розцвітають яблуні і груші... Хвилююча картина! Та нікого, мабуть, вона так не хвилює, як нас, працівників плодозаводу. Одцвітуть дерева, достигнуть плоди, почнуть груші й яблука надходити на завод,— а що ми з ними робитимемо? Адже ж парова конвейєрна сушарка, яку ми одержали торік, ще й досі не працює.

Щоб вона почала працювати, треба підвести до неї паросилову лінію. Для цього потрібні труби, вентилі, крани, манометри тощо. Облспоживспілка їх не дає, посилаючись на Укоопспілку. Укоопспілка киває на Укоопплодоовоч. А Укоопплодоовоч повідомляє, що його хата скраю і що він взагалі нічого не знає і знати не хоче.

Бач, яку бюрократичну лінію підвели під нашу парову конвейєрну сушарку!

К. ХАРКОВ,
директор плодозаводу.
м. Сумни.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Добрі люди радіо слухають, а нам воно тільки очі муляє. Це ж тільки подумати — ще з 1951 року у кожній хаті репродуктор, і всі мовчать...

Крім онімілих репродукторів, муляють очі два радіоспеціалісти — завідуючий колгоспним радіовузлом Радієвський та моторист Матвійчук. Мовчить під їх опікою радіовузол, а вони ось уже третій рік нудять світом без роботи.

Добре, що у нас таке правління милосердне — пише їм для розради душі по 45 трудоднів щомісяця.

Якби не ця доброта, — зовсім занудилися б уже сердешні радіоспеціалісти!..

К. МОВЧАН.
Ровенська область,
Острожецький район,
село Черняхів.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Як відомо, весною і телята від радості скачуть. А от наші телята (і корови, і воли) — засмучені. Яка причина? Вони знають, що за весною настане літо, а в нас знову буде сутужно з водою.

Ще в 1952 році було затверджено будівництво в нашому колгоспі ставка. Скласти б проекта, та й починати роботу. Та не доїхали того року до нас проектанти з області. Не доїхали вони і в 1953 році. Нарешті, аж цього року прибув до нас... папірець, підписаний начальником облводгоспу т. Вінницьким. У тому папірці сповіщалося, що будівництво нашого ставка включено в план. Дуже добре, що включено, але ж на ділі, як і раніше,— нічого нема.

Показували ми цього папірця нашим телятам, та щось вони не скачуть. Не викликає навіть у них він захоплення...

С. ГОЛЕНЄВ,
голова колгоспу ім. Шевченка.
Устинівський район,
Кіровоградської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Битими шляхами» («Перець» № 22 за 1953 рік) було піддано критиці роботу автотранспорту України. Як повідомив редакцію заступник міністра автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР т. Чернишов, для ліквідації вказаних у фейлетоні недоліків передбачено в 1954 році збудувати автобусні станції й павільйони для пасажирів у Луцьку, Хмельницькому, Житомирі, Вінниці. Міністерство вживає заходів до поліпшення обслуговування пасажирів у дорозі.

★ У «Перці» № 1 було надруковано листа т. Шевченка про незаконні дії директора Пирогівської торфорозробки Демидова. Наказом по Чернігівському облпаливтресту Демидова з посади директора знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (263) (на украинском языке). Підписано до друку 13. IV. 1954 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк.; 2,05 друк. арк.

БФ 02118. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1146. Тираж 125.000 прим.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

УЧЕПИЛИСЬ